

## POSTANOWIENIE

6 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 6 października 2023 r. w Warszawie  
w sprawie z wniosku P. spółki akcyjnej w W.  
z udziałem Skarbu Państwa - Prezydenta [...]  
o stwierdzenie zasiedzenia,  
na skutek skargi kasacyjnej P. spółki akcyjnej  
w W.  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie  
z 26 kwietnia 2022 r., XXVII Ca 2654/21,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od wnioskodawczyni na rzecz Skarbu Państwa -  
Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej tytułem  
kosztów postępowania kasacyjnego kwotę 2025,00 (dwa tysiące  
dwadzieścia pięć) zł z odsetkami w wysokości odsetek  
ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia  
pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia  
postanowienia wnioskodawczyni do dnia zapłaty.**

## UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o drugą spośród wymienionych przesłanek.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.).

Skarżąca wnioskodawczyni wskazała na potrzebę wykładni art. 123 § 1 k.p.c.

Analiza wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, jego uzasadnienia, a także uzasadnień orzeczeń Sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że wskazana przesłanka została w sposób właściwy wykazana.

Ubocznie należy zauważyć, że Sąd Najwyższy wyjaśnił już, iż skutek przerwy biegu przedawnienia w następstwie złożenia wniosku o zawezwanie do próby ugodowej następuje niezależnie od tego, czy ugoda została zawarta, czy też do jej zawarcia nie doszło. Skutek ten nie powstanie w sytuacji, w której wniosek o zawezwanie do próby ugodowej został zwrócony albo odrzucony lub postępowanie pojednawcze zostało umorzone. W reakcji zaś na zjawiska polegające na kierowaniu wezwań do próby ugodowej ewidentnie w celu uzyskania jedynie skutku przerwy przedawnienia, a nie w celu rzeczywistej realizacji roszczenia przez zawarcie ugody, sformułowano pogląd, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej nie stanowi czynności bezpośrednio zmierzającej do dochodzenia roszczenia w rozumieniu art. 123 § 1 pkt 1 k.c., gdy jego celem jest tylko wydłużenie okresu zaskarżalności wierzytelności przez doprowadzenie do przerwy biegu przedawnienia roszczenia. Zgodnie z tym zapatrywaniem, sąd powinien zawsze badać, czy pierwszy lub kolejny wniosek o zawezwanie do próby ugodowej stanowi czynność mogącą doprowadzić do realizacji roszczenia i jaki jest jej

rzeczywisty cel. Badanie to następuje w postępowaniu o zasądzenie roszczenia objętego wcześniejszym wnioskiem (wnioskami) o zawezwanie do próby ugodowej, w konsekwencji podniesienia przez pozwanego zarzutu przedawnienia. Może ono prowadzić do konkluzji, że wniosek o zawezwanie do próby ugodowej nie spowodował przerwy biegu przedawnienia albo że wywołanie tej przerwy przez skorzystanie z wniosku o zawezwanie do próby ugodowej stanowiło nadużycie prawa podmiotowego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 12 marca 2020 r., IV CSK 582/18, OSNC-ZD D/2021, poz. 37).

Mając powyższe na uwadze nie można przyjąć, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.).

[ał]

(M.K.)